

ježto u firmy koná veškeré práce účetnické, vede českou a německou korespondenci s odbočkou, zástupci, speditéry a zákazníky, vyřizuje reklamáce a sestavuje různá daňová přiznání, bilance, rekursy, atd. Má-li st-l maturitu na reálce, absolvoval-li absolventský kurs na obchodní akademii a čtyři semestry na technice a vede-li při milionových obrazech firmy podvojně účetnictví, pak skutečně zastává vyšší výkony služební ve smyslu § 73 odst. 3 živn. řádu.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím zamítl odvolání st-lovo a to proto, že osobami z kategorie živnostenských pracovníků ve smyslu § 73 živn. řádu vyňatými jsou pouze takové osoby nadané zvláštní samostatnou mocí rozhodovací, které lze kvalifikovati jako disponenty nebo prokuristy.

Proti tomuto rozhodnutí podal st-l stížnost k nss, o níž takto bylo uváženo:

Jediným obsahem nař. rozhodnutí je výrok, že st-l je členem pomocnické hromady, založený na právním názoru, že předpis § 73 odst. 3 živn. řádu má na zřeteli jen takové osoby, které jako prokuristé nebo disponenti jsou nadány samostatnou mocí rozhodovací v živnostenském závodě. Ns nemohl s tímto názorem souhlasiti.

Již z demonstrativního výpočtu zaměstnaneckých skupin, jež v § 73 odst. 3 jsou uvedeny jako nepatřící mezi pomocné pracovníky, je patrné, že zákon tímto ustanovením neměl na zřeteli pouze osoby nadané samostatnou mocí rozhodovací v závodě. Uvádí totiž zákon v předpisu tomto i dílovedoucí, mechaniky, účetní, pokladníky, výpravčí, kresliče a chemiky, o nichž zpravidla nelze předpokládati, že by byly nadány samostatnou rozhodovací mocí v závodě. Naopak jsou to vesměs skupiny zaměstnanců, které zpravidla dispoziční pravomoci nemají. Zákon také ani slovem se nezmiňuje o tom, že by jen osoby dispoziční mocí nadané nepatřily mezi pomocné pracovníky. Nelze proto výraz »osoby, které pro vyšší výkony služební jsou ustanoveny,« omezovati jen na takové osoby, které jsou nadány nějakým dispozičním právem vůči ostatním zaměstnancům závodu neb vůči zákaznictvu. Je sice pravda, že osoby ve služebním poměru nadané dispozičními právy bude lze zpravidla čítati k osobám ustanoveným pro vyšší úkony služební, z toho však neplyne, že osoby, jež těchto práv nemají, nemohou míti kvalifikaci osob pro vyšší výkony služební. Měl proto žal. úřad zkoumati, zda úkony, pro které st-l jest ustanoven, jsou vyššími služebními úkony po rozumu § 73 odst. 3, i když nepředstavují se právě jako výkon určitých dispozičních práv. To žal. úřad neučinil, ježto měl zato, že vyššími výkony jsou jen ty, které záleží ve výkonu dispozičních práv. V tom spatřovati je podstatnou vadu řízení, a poněvadž vada ta způsobena byla nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.778.

Pracovní právo: * Zákon č. 39/1928 Sb. o ochraně domácího trhu práce nedává zaměstnavateli nárok na to, aby z důvodu dodržení výpovědní lhůty mohl beztrestně zaměstnávat cizince i poté, když

jeho žádost za prodloužení povolení podle § 9 odst. 2 cit. zákona byla pravoplatně zamítnuta.

(Nález z 16. února 1937 č. 10.510/35.)

V ě c: Ing. Otto S. v Chomutově proti rozh. zem. úřadu v Praze z 31. července 1934 o přestupku § 3 zákona č. 39/1928 Sb.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem z 5. března 1934 uznal okr. úřad v Chomutově Ing. Otto S. v Chomutově vinným přestupkem § 3 zákona č. 39/1928 Sb., jehož se dopustil tím, že neoprávněně zaměstnává ve svém podniku v Údlicích jako dílovedoucího říšskoněmeckého příslušníka U., ačkoli zem. úřad v Praze výměrem ze 7. února 1933 další zaměstnávání jeho mu nepovolil a jeho odvolání proti tomu podané min. soc. péče výnosem ze 7. ledna 1934 zamítlo, a odsoudil jej podle § 11 cit. zákona k peněžitému trestu 1.000 Kč a v případě nedobytnosti k 10 dnům vězení.

Tento trestní nález byl nař. rozhodnutím potvrzen. Okolnost, že st-l nebyl podle příslušných soukromoprávních předpisů a služební smlouvy uzavřené mezi ním a cizincem U. oprávněn rozvázati služební poměr s okamžitou účinností, t. j. s platností od doby, kdy výměr zem. úřadu ze 7. února 1933, kterým st-lově žádosti za povolení k dalšímu zaměstnání cizince nebylo vyhověno, nabyl moci práva, neopravňovala podle názoru žal. úřadu st-le tohoto dále zaměstnávati a nevyklučuje trestnost skutkové podstaty přestupku kladeného mu za vinu.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Skutková podstata přestupku § 3 zákona č. 39/1928 Sb., pro který byl st-l potrestán, spočívá podle obsahu nař. rozhodnutí v tom, že st-l zaměstnával ve svém podniku říšskoněmeckého příslušníka U. poté, kdy mu zem. úřad v Praze další jeho zaměstnávání nepovolil a odvolání zaměstnavatelem proti tomu podané min. soc. péče zamítlo. Dopustil se tedy st-l podle nař. rozhodnutí přestupku § 3 zákona č. 39/1928 Sb. tím, že zaměstnával U. poté, kdy mu bylo doručeno instanční rozhodnutí min. soc. péče o tom, že se jeho žádosti za prodloužení povolení nevyhovuje. Za tohoto stavu neměl nss důvodu, aby se zabýval námitkami stížnosti formulovanými pro případ, že by za den, od kdy st-l počal zaměstnávati U. neoprávněně, bylo pokládati již den, kdy o jeho žádosti za prodloužení povolení bylo rozhodnuto instancí první. Na sporu je tedy pouze otázka, zaměstnával-li st-l U. neoprávněně po tom dni, kdy mu bylo doručeno konečné rozhodnutí min. soc. péče, že se mu povolení k zaměstnání U. neprodlužuje.

St-l tvrdí, že nepovolení dalšího zaměstnání nemá v zápětí ještě trestnost dalšího zaměstnávání cizince, nýbrž pouze povinnost zaměstnavatele, aby ihned, jakmile mu bylo doručeno konečné rozhodnutí, že se prodloužení povolení k zaměstnání nepovoluje, služební poměr zákonem předepsanou výpovědí zrušil a zaměstnance po ukončení výpovědní lhůty propustil, a namítá, že nezaměstnával U. neoprávněně, bez úředního povolení, když mu podle zákona o obchodních pomocnících, na

jeho služební poměr dopadajícího, ihned dne, kdy mu bylo doručeno zamítavé rozhodnutí min. soc. péče, dal k 31. březnu 1934 zákonnou výpověď a k tomuto dni jej také ze svých služeb propustil. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

Skutkovou podstatu přestupku § 3 zákona č. 39/1928 Sb. tvoří zaměstnávání cizince v určitém druhu zaměstnání, vyznačeném blíže v cit. paragrafu, bez úředního povolení a za předpokladu, že nejde o zaměstnance, který přišel na území Československé republiky před 1. květnem 1923 a zde se od té doby nepřetržitě zdržuje. Stížnost nepopírá, že zaměstnání U. u st-le podléhalo povolení podle cit. zákonného ustanovení, a rovněž nepopírá, že st-l pro onu dobu, jež podle svrchu uvedeného přichází v úvahu, neměl platného úředního povolení k jeho zaměstnávání, nýbrž, jak již řečeno, obhajoba st-le založena je na právním názoru, že zaměstnávání cizince nestalo se trestným tím, že st-l po pravoplatném zamítnutí své žádosti za prodloužení povolení (§ 9 odst. 2 cit. zákona) cizince toho dále zaměstnával, nýbrž že trestným stalo by se teprve tím okamžikem, kdyby byl st-l cizince onoho zaměstnával i po té době, kdy mu na základě smluvené nebo zákonné výpovědní lhůty bylo možno služební poměr zrušiti, kterýžto předpoklad tehdy ještě splněn nebyl. Nss neshledal, že by tento názor měl nějakou oporu v zákoně.

Cit. zákon nemá žádného ustanovení, z něhož dalo by se dovoditi, že povolení k zaměstnávání cizince jednou udělené, ale uplynutím doby, na kterou bylo uděleno, uhaslé, mělo i po té době, kdy žádost za jeho prodloužení podaná podle § 9 odst. 2 cit. zákona byla pravoplatně zamítnuta, ještě ten účinek, že zaměstnavatel může i pak ještě onoho cizince beztrestně dále zaměstnávat až do té doby, kdy mu bude možno zákonnou nebo smluvní výpovědí zrušiti pracovní poměr. Bez takového výslovného ustanovení zákona nelze však konstruovati nějaký nárok zaměstnavatele na to, aby mu beztrestně bylo trpěno zaměstnávat cizince bez platného povolení až do té doby, kdy výpovědí bude moci pracovní poměr rozvázati, naopak podle znění i účelu cit. zákona nutno míti zato, že — bylo-li pravoplatně odepřeno prodloužení dané povolení k zaměstnávání cizince — je další jeho zaměstnávání činem nedovoleným a podléhá trestní sankci uvedené v § 11 cit. zákona. S tímto názorem je ve shodě i nař. rozhodnutí.

Č. 12.779.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Na povolení k současnému provozování zastavárenské živnosti s jinou živností ve smyslu § 2 zák. č. 48/1885 ř. z. není právního nároku.

(Nález z 16. února 1937 č. 12.712/35.)

Věc: Antonín Sch. v Praze proti rozhi. min. obchodu z 21. srpna 1934 o koncesi pro živnost zastavárenskou.